

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון א'תו
ערב שבת קודש פ' נשא, יו"ד סיון
ה'תשפ"א

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', "חיילי בית דוד" - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חבי"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

ע"א שנה לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א ושנת המאה ועשרים להולדתו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

ב"ה

דבר מלכות

3

החסידיים פרסמו שהרבי הוא המשיח / משיחת ש"פ נשא היתע"כ

זמן הגאולה

6

דורשים לדאות בגלוי! / פרשת השבוע באור הגאולה

ניצוצות של משיח

9

כוחו של כל אחד מישראל / קטעים קצרים ופתגמים בעניני גאולה ומשיח

וילחום מלחמת ה' - וינצח

10

מה דינו של גלית הפלשתי לפי חוק השבות? / שיחות בעניני שלימות העם והארץ

כתב יד קודש

12

קבלת התורה בשמחה... / צילום נדיר מהגהת כ"ק אדיש מה"מ על שיחת יום ב' דחה"ש התשפ"ו

יחי המלך

סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213

סניף ארץ הקודש: ת.ד. 2025 כפר חב"ד, 60840 • טל': (03) 960-0667 • פקס: (03) 960-7219

דואר אלקטרוני: kuntres.yechi@gmail.com • אינטרנט: www.moshiach.net/blind

החסידיים פרסמו שהרבי הוא המשיח

אמנם כל בני האמינו בעצם ענין הנבואה, אלא שהיו להם ספיקות האם משה הוא הנביא, וע"כ היתה ההבטחה "וגם כך יאמינו לעולם" מובא במדרש "אין לך דור שאין בו כמשה וכהאבות", ואם-כן, הרי זה דבר הפשוט אצל כל היהודים המאמינים בדברי חז"ל שכך הוא, רק השאלה היא: "ווער איז ווער"? וה"ז דבר הפשוט שבדורו של הבעש"ט ה' הבעש"ט, אח"כ המגיד, אדמו"ר הזקן וכו' עד שבדורנו זה הרבי הוא כ"ק מו"ח אדמו"ר • כאשר הרבי פירסם את ה'קול-קורא' אודות "לאלתר לתשובה לאלתר לגאולה", הפיצו אז החסידיים את ה'קול-קורא' והוסיפו שזה "הוא הוא"...

תרגום חפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"*

אף-על-פי-כן, ה' לאדמו"ר הזקן מנין אנשים שמקושרים אליו. והגם שהמנין ה' "כחוש" [א' מאגערער" - בלשון זה השתמש הרבי בסיפורו⁴], כלומר, שביניהם היו גם אנשים פשוטים, אך כיון שכבר ה' לו מנין משלו ("א' אייגענעם מנין"), עדה שלימה - אמר אדמו"ר הזקן שהוא לא מיוחד משניהם. כ"ק מו"ח אדמו"ר לא פירש אז מי הם השניים⁵.

א. בהתוועדות יום א' דחג השבועות ה'תש"ד (בסעודה) סיפר כ"ק מו"ח אדמו"ר: אחרי הפעמים הראשונות שאדמו"ר הזקן בא ממעזריטש, ונודע שהוא משתייך לעדת החסידים, הורידו המתנגדים בוויטבסק את חמיו² ממינוי הכבוד שה' לו שם ("אויס בעל דעה אין שטאָט"). ומובן, שהרדיפות על אדמו"ר הזקן היו גדולות ביותר³.

היא "שנאה הבאה מחמת קנאה", יותר חזקה משנאת עם הארץ לת"ח. ובמיוחד כשבאה מכזה גביר לכה ת"ח (ע"פ סה"ש שם. ע"ש).

(4) שם ע' 137.

(5) [הערות כ"ק אד"ש]: אבל הדגיש שאין הכוונה לאותם השלש שהזכיר לעיל (בסה"ש שם סי"ג).

(* בשיחה זו הוספנו מס' תיקונים ע"פ עותק מהגהת כ"ק אד"ש על סה"ש תש"ד שהגיע לידינו (צילום ממנו נדפס ב"יחי המלך" שסג ע' 6). המו"ל.

(1) סה"ש תש"ד ע' 131 סי"ג ואילך.

(2) הר' יהודא ליב סגל.

(3) ובפרט מצד חמיו - ששנאת גביר לתלמיד חכם

להם ספיקות האם משה הוא הנביא – ובלשון כ"ק מו"ח אדמו"ר¹⁰: "אויב דער איז דער" [= האם זה הוא] – וע"כ היתה ההבטחה ד"וגם בך יאמינו לעולם".

וסיים אדמו"ר הזקן: הרי כולם מאמינים שישנו רבי, אלא צריכים לדעת שהרבי הי' הבעש"ט ובדור זה הרבי הוא המגיד¹¹.

ב. מובא בזהר¹² ש"אתפשטותא דמשה בכל דרא ודרא". וככל הענינים – גם ענין זה ישנו בנגלה: מובא במדרש¹³ "אין לך דור שאין בו כמשה וכהאבות", ואם-כן, הרי זה דבר הפשוט אצל כל היהודים המאמינים בדברי חז"ל שכן הוא, רק השאלה היא: "ווער איז ווער" [= מי הוא מי?] והרי זה דבר הפשוט שבדורו של הבעש"ט הי' הבעש"ט ("אתפשטותא דמשה"), אח"כ המגיד, אדמו"ר הזקן וכו' עד שבדורנו זה הרבי הוא כ"ק מו"ח אדמו"ר.

ובאם אז הי' זה דבר הפשוט – וכפי שהרבי אמר כשסיפר את המעשה¹⁴: שזו דרישת-שלום מלפני 175 שנה לערך – עאכו"כ כעת שבודאי זהו דבר הפשוט ("ווער איז ווער") וכו'.

ג. כאשר הרבי פירסם את ה'קול-קורא' אודות "לאלתר לתשובה לאלתר לגאולה"¹⁵, הפיצו אז החסידים את ה'קול-קורא' והוסיפו שזו "הוא הוא"¹⁶...

(10) סה"ש שם ע' 132. וראה בצילום הכתי"ק שצויין בהערה בתחלת השיחה.

(11) וסיים ר' שלמה: באותו חג השבועות בקבלת התורה הרגישו החסידים איך שהרבי הוא ה"אנכי עומד בין ה' וביניכם" (ואתחנן ה, ה) – במגיד ממעזריטש (סה"ש שם).

(12) זח"ג רעג, א. תקו"ז תס"ט.

(13) בר" פנ"ו, ז.

(14) סה"ש שם. ובהגהת כ"ק אד"ש הוסיף: לערך.

(15) נדפסו ב"הקריאה והקדושה" תש"א; תש"ג. ולאח"ז – באג"ק שלו.

(16) שהרבי הוא מלך המשיח. וראה עד"ז בשיחת

בין מנין זה הי' ר' שלמה "לעקאח מאכער" – שנקרא בשם זה משום שהתפרנס מאפיית עוגות "לעקאח" לסעודות מצוה [בזמן ההוא לא הי' שייך לאכול "לעקאח" סתם אלא רק בסעודת מצוה], ועי"ז הכיר את כל תלמידי החכמים בעירו שנהגו להזמינם לסעודות מצוה לכבוד המזמינים והמוזמנים.

ר' שלמה סיפר, שבשנת תקל"א – היינו עוד בחיי המגיד – התוועד אדמו"ר הזקן עם המקושרים שלו בשלשת ימי הגבלה, ודיבר בענין שאמר הקב"ה למשה רבינו בשלשת ימי הגבלה: "הנה אנכי בא אליך בעב הענן וגו' וגם בך יאמינו לעולם"⁶.

ושאל אדמו"ר הזקן: הרי לכאורה זה נראה כשוחד, שבגלל שמשה עשה את עבודתו להביא את בני ישראל להר סיני, מבטיח לו הקב"ה "וגם בך יאמינו לעולם"?

והביא אדמו"ר הזקן את פירוש האבן עזרא⁷, שעד אז היו אצל מספר יהודים ספיקות בענין הנבואה, וע"כ היתה ההבטחה ד"וגם בך יאמינו לעולם". ומסביר האבן העזרא, שאין לטעון ממה שנאמר קודם לכן⁸ "זיאמינו בה' ובמשה עבדו", מכיון שבתחילת הפסוק לא נכתב "וירא כל ישראל" אלא רק "וירא ישראל", כלומר, שהי' חלק שעדיין לא האמין.

אך הרמב"ן⁷ חולק על האבן עזרא ואומר ש"איננו נכון, כי זרע אברהם לא יסתפקו בנבואה כי האמינו בה מאבותם"⁹, ואיך אפשר לומר שאצל בני"ה היו ספיקות באמונה בענין הנבואה? ולכן לומד הרמב"ן פשוט אחר בזה.

אדמו"ר הזקן הצדיק את דעת האבן עזרא, וביאר (במענה לשאלת הרמב"ן) שאמנם כל בני"ה האמינו בעצם ענין הנבואה, אלא שהיו

(6) יתרו יט, ט.

(7) עה"פ שם.

(8) בשלח יד, לא.

(9) ראה שבת צז, א: מאמינים בני מאמינים.

אך האמת אינה כך – משום שההתנגדות בדורות הקודמים באה מצד טעות שהי' יכול להיות לה מקום בתורה, שהרי מצד הכתות המסוכנות שהיו בזמן ההוא היתה יכולה לקרות טעות כו' בשוגג, עכ"פ לא ההיפך משוגג –

משא"כ היום הרי כולם יודעים, גם "עמא דבר" ואפ' גוים להבדיל, שכאשר אומרים על מישהו שהוא שייך לחסידות, הכוונה היא שמניח שני זוגות תפילין, הולך עם זקן שלם, לובש ציצית כפול-שמונה וכו' וכו' – והטענה היחידה עליו שהוא בטלן, היינו בטל ממלאכת העולם כו' מאחר שמתפלל יותר באריכות ומניח שני זוגות תפילין, והוקשה כל התורה לתפילין!¹⁹ זאת-אומרת, שהוא מהדר בכל המצות!... ואם-כן, ע"פ תורה – ההתנגדות על ענין זה אינה שייכת כלל, רק שמעשה אבותיהם בדיהם.

והיות שאין לזה שום מקום בתורה כנ"ל – לכן אין זה אלא נסיון בלבד שאין לו שום מציאות²⁰.

במילא, יכולים להפיץ את המעינות בתוקף – רק יש לילך בדרכי נועם ובדרכי שלום – לעורר את פנימיות הנשמה ע"י פנימיות התורה המקשרת את היהודי עם פנימיות קוב"ה, ומשם להמשיך את גליא דקוב"ה שהוא מקור כל ההשתלשלות, וכאשר נמשכת הפנימיות הרי יורדת השפעה מרובה בכל המצטרך, בבני חיי ומזוני רויחי.

הגיע מישהו בטענה אל אחד ה"גוטע אידן"¹⁷ מפולין: היתכן?! איך מרשים לחסידים לפרסם את ה'קול-קורא', ועוד עם הוספה כזאת?

ענה לו ה"גוטער איד": הבה נתבונן, אנו הרי מאמינים "בכל יום שיבוא"¹⁸ – ישנם כאלו שאומרים את ה"אני מאמין" בדיבור וישנם היוצאים יד-חובה במחשבה בלבד – וא"כ הרי משיח נמצא כבר; וכאשר אתה יודע בעצמך שאינך המשיח ואני יודע בעצמי שאינני המשיח, ומישהו הרי צריך להיות – מה איכפת לך שזה הוא ("וואָס אַרט דיר אַז דאָס איז ער")?!

וכמו-כן בענין הנ"ל: רבי ישנו – שהרי כך נאמר בזהר ובמדרש הנ"ל, והיות שאין במי לתלות זאת, אזי כאשר עולה השאלה: "ווער איז ווער"? הרי התשובה הפשוטה היא: "דער איז דער" [= הוא הוא...]!

– בתחילה הי' הבעש"ט, אח"כ המגיד, אדמו"ר הזקן וכו' עד לכ"ק מו"ח אדמו"ר.

ד. ומכך ישנה גם הוראה לענין הפצת המעינות חוצה:

ישנם הסוברים אשר מצד ההתנגדות שישנה עדיין על חסידות, אי אפשר לצאת בגלוי ולהפיץ את המעינות.

ליל ה' דחג הסוכות ה'תשמ"ז (התוועדיות תשמ"ז ח"א ע' 266): "תוכנו של השם "צמח צדק" – רומז למשיח צדקנו . . . כלומר, בשם זה מתבטאת האמונה של החסידים, שכל חסיד מאמין באמונה שלימה שהרבי שבדורו – בדוגמת נשיא דורנו – הוא הוא המשיח" (בלתי מוגה, ההדגשה במקור).

(17) כך כונו צדיקי פולין.

(18) נוסח עיקר הי"ב מתוך הי"ג עיקרים.

(19) קידושין לה, א.

(20) ראה סה"ש תשמ"ז ח"א ע' 66-264.

מוקדש לעילוי נשמת

הרה"ח ר' משה נחום בהרה"ח ר' מרדכי מענדל ע"ה קדנר

נפטר כ"ב ניסן – אחרון של פסת, ה'תשע"א

יה"ר שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכס, בגאולה האמתית והשלמה

דורשים לראות בגלוי!

הנחה: "ועד הנחות התמימים". תרגום ועריכה: מערכת "יחי המלך"

א. בהערות אאמו"ר¹ על הזהר² בפרשתינו, מבאר את הזהר שאומרים בתיקון ליל שבועות וקשור למתן תורה:

"חדי רבי שמעון ואמר, ה' שמעתי שמעך יראתי³ [פסוק שנאמר בהפטורה דחג השבועות]. אמר, התם יאות הוה למהוי דחל, אנן בחביבותא תליא מלתא, דכתיב⁴ ואהבת את ה' אלקיך, וכתיב⁵ מאהבת ה' אתכם, וכתיב⁶ אהבתי אתכם אמר ה'".

מבאר אאמו"ר בהערותיו, ששלושת פסוקים אלו בענין אהבה מדברים על ג' בחינות בחסדים: תפארת, נצח והוד (וכנגדם מובאים ג' הפסוקים).

ב. [. . .] והנה, מאחר שרשב"י מביא ב' פסוקים אודות אהבת הקב"ה לישראל – "מאהבת ה' אתכם" ו"אהבתי אתכם וגו'", מובן ששני פסוקים אלו מבטאים שתי דרגות באהבת הקב"ה לבני ישראל.

ויש לומר הביאור בזה:

הכתוב "מאהבת ה' אתכם" מופיע בפ' ואתחנן, כאשר בני עמדו להכנס לארץ ישראל, "ארץ טובה ורחבה"⁷ באותות ומופתים וכו', דהיינו, שאהבת הקב"ה לבני"ה היתה אז באופן גלוי עם חסדים מגולים. ואם-כן, הכתוב "מאהבת ה' אתכם" מדבר על אהבה גלוי וחסדים מגולים של הקב"ה לבני ישראל.

משא"כ הכתוב "אהבתי אתכם אמר ה'" נאמר במלאכי לאחר חורבן בית ראשון, כאשר אהבת ה' לישראל היתה בהעלם.

וכמוכח משאלת בני"ה בהמשך (לדברי הקב"ה "אהבתי אתכם"): "במה אהבתנו הלא אה עשו ליעקב?" והקב"ה עונה⁸ "ואוהב את יעקב ואת עשו שנאתי":

מזה גופא ששואלים "במה אהבתנו" וזקוקים להגיע לתירוץ "ואוהב את יעקב ואת עשו שנאתי" – מובן שאהבת הקב"ה אינה בגלוי, כי אם מדובר באהבה גלוי – מדוע שואלים "במה אהבתנו", ולשם מה צריכים להגיע למענה ד"ואוהב את יעקב ואת עשו שנאתי"?! באם בני ישראל נמצאים בארץ טובה ורחבה, והגוים הם אלו שסובלים ("ווערן אויסגעריסן") – אין צורך לשאול "במה אהבתנו", ולא זקוקים לראיות על אהבת הקב"ה לישראל ("ואוהב את יעקב גו").

אלא שבני ישראל נמצאים במצב ד"גלינו מארצנו"⁹, לא רואים את אהבת ה' לישראל באופן גלוי, ואדרבה כו' – לכן טוענים בני ישראל: "במה אהבתנו"!

1) לקוטי לוי"צ לזח"ג ס"ע שנה ואילך.

2) אד"ר – ח"ג קכח, א.

3) חבקות ג, ב.

4) דברים ו, ה.

5) ואתחנן ז, ח.

6) מלאכי א, ב.

7) שמות ג, ח.

8) מלאכי שם, ב-ג.

9) נוסח תפלת מוסף דיו"ט.

אמנם יהודים הם מאמינים (בני מאמינים)¹⁰, ולכן מאמינים ש"ואוהב את יעקב גו" ללא שום ספק – אלא שזהו בהעלם, ובני ישראל תובעים שיהי' בגלוי!

ג. כידוע מענה אדמו"ר המהר"ש לאדמו"ר הצ"צ¹¹

[בהמשך לשאלת אדמו"ר המהר"ש על הקץ שנאמר על אותה שנה: מדוע לא בא אז משיח? ומענה אדמו"ר הצ"צ שבאותה שנה נדפס הלקו"ת, אמר על-כך אדמו"ר המהר"ש:]:
רוצים וצריכים ביאת משיח צדקנו בפועל ממש למטה מעשרה טפחים!

כלומר, ללא הבט ע"כ שנדפס הלקוטי תורה [וידוע מה שאמר הרבי (מהורש"ב) נ"ע¹², שכאשר יושב בחדרו ולומד לקוטי תורה הוא מרגיש עצמות ומהות, "ידעתיו¹³ הייתי¹⁴"], אעפ"כ זה לא מספיק, אלא צריכים ותובעים ביאת משיח צדקנו למטה מעשרה טפחים **באופן גלוי!**

ובפרט לאחר שבני ישראל נמצאים בגלות וסובלים צרות צרורות כבר למעלה מ-1900 שנה – טוען יהודי: "במה אהבתנו"?! לא רואים שום אהבה בגלוי!
ובמילא זועק היהודי והופך עולמות ("קערט וועלטן") – שמשיח צריך לבוא למטה מעשרה טפחים!

היתכן שיהודי ימצא בגלות, ובמעמד ומצב ד"טוחן בבית האסורים כו"¹⁵ – הרי הוא בן מלך?!

אפילו כשמדובר על עבד, מחוייב אדונו לספק לו כל צרכיו¹⁶; אבל אתה (הקב"ה) בחרת לך עבד כזה שהוא בן מלך¹⁷ – שהרי כל יהודי הוא בנו של הקב"ה, ויתירה מזו, התורה אומרת שכל ישראל **מלכים** הם¹⁸ – וא"כ עליך לשלם לו בהתאם לכך.

ובפועל, לא רק שלא משלמים לו באופן גלוי, אלא עוד בני ישראל נמצאים **בגלות!**
לאחרי כל השנים שעברו בגלות, בודאי כבר הגיע הזמן שאהבת הקב"ה לישראל תהי' בגלוי!

ולכן כאמור, כל זמן שנמצאים עדיין בגלות צריכים להתפלל, לתבוע, להרעיש בעולם ולהסעיר עולמות ("אויפשטורעמען וועלטן") – **"זוי וואַנט משיח נאו!"**
וכפי הדין¹⁹, שכאשר חסר ליהודי משהו עליו להתפלל לה' ולבקש שימלא חסרונו.

ד. ישנם כאלו המתלבשים ב"איצטלא של יראת שמים", ואומרים שזה לא הסדר והדרך שלהם לבקש ולתבוע מהקב"ה...

מה זאת-אומרת ש"זה לא הסדר שלהם"? – הרי זה לא ענין של סדר או לא סדר, מדובר במצות עשה מן התורה שכאשר ליהודי חסר דבר מסויים, ועאכו"כ כאשר מדובר על חסרון

(10) שבת צז, א. (15) תניא פל"א (מ, סע"א ואילך).

(11) לקו"ש ח"ו ע' 80. וראה "יחי המלך" קלז (16) קידושין כב, א.

(12) סה"ש תש"ג ע' 63. תש"ה ס"ע 85. (17) ראה ברכות פ"א מ"ב. וראה גם משנה ב"מ רפ"ז. (18) תקו"ז בהקדמה (א, ב).

(13) ספר העיקרים מ"ב ספ"ל. מד"ש אבות פ"ו, ז. (19) רמב"ם הל' תפלה פ"א ה"א. וראה סהמ"צ להצ"צ

(14) ראה סה"ש הש"ת ע' 27. ועוד (ראה בהנסמן

בנצי"ז שם).

קטו, א. וראה סה"מ תקס"ד ס"ע קו ואילך.

הגאולה – עליו להתפלל להקב"ה ולבקש שימלא חסרונו.

אמנם יש לעשות זאת "שלא על מנת לקבל פרס"²⁰, אבל הא גופא רצונו של הקב"ה – שכאשר יהודי נמצא בגלות עליו לבקש את משיח צדקו, ובמילא יש לבקש זאת כי **הקב"ה** כך רוצה, והרי זה "שלא על מנת לקבל פרס" [וכמשנ"ת בשיחות שלפנ"ז בארוכה²¹].

ולכן, בכל תפלה ותפלה ובכל יום ויום – הן בימות החול והן בשבת ויום טוב, ואפילו בזמן "דרעוא דרעוין" – אומר כל יהודי לאחרי הקדמת ג' ברכות הראשונות וכו': "ותחזינה עינינו בשובך לציון ברחמים!"

ולאחרי "מודים" וברכת "שים שלום" (ענין המשכת השלום למטה מעשרה טפחים) אומרים: "שיבנה בית המקדש במהרה בימינו ותן חלקנו בתורתך!"

ונוסף לזה – הרי "שיבנה ביהמ"ק במהרה בימינו" נכתב במס' אבות²² ונכלל בגדר "דבר משנה", וידוע ש"טעה בדבר משנה חוזר"²³ כיון שמלכתחילה אי אפשר לטעות בדבר משנה.

כ"ק אדמו"ר שליט"א הורה להכריז שמשיח בא!

ה. [.] ויה"ר שאכן תבוא הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקו למטה מעשרה טפחים, בגלוי ובאופן ד"מיד הן נגאלין²⁴, תיכף ומיד.

וכנזכר לעיל²⁵ פתגמו של אדמו"ר המהר"ש שרוצים וצריכים את ביאת משיח צדקו בפועל ממש למטה מעשרה טפחים – והרי אדמו"ר המהר"ש בודאי ישיג ויפעל ("אויספירן") זאת, ותהי' ביאת משיח צדקו בפועל ממש למטה מעשרה טפחים, באופן ד"מלכתחילה אריבער", והכל יהי' מתוך שלום, עונג ושמחה!

יחד עם שלימות העם – השלימות של כל יהודי ושל כל היהודים, שלימות התורה, ושלימות הארץ – ארץ ישראל לגבולותי', "ארץ טובה ורחבה" – "ירחיב ה' אלקיך את גבולך"²⁶, כולל ארץ קיני קניזי וקדמוני²⁷. ובעבודת האדם – עבודת המוחין, כמבואר בדרושים של אדמו"ר האמצעי²⁸ (כמוזכר בהתוועדות הקודמת²⁹).

ויקויים היעוד³⁰ "יחינו מיומיים ביום השלישי יקימנו ונחי' לפניו" – בנין בית המקדש השלישי, בגאולה השלישית שאין אחרי' גלות, ע"י ה"גואל אחרון"³¹, במהרה בימינו ממש.

[כ"ק אדמו"ר שליט"א הורה להכריז עתה את כל ההכרזות הדרושות, והכריזו על ה"דינער" עבור ישיבת תו"ת ואודות סיום כתיבת ס"ת ע"י בית חב"ד דבופולו. אח"כ אמר כ"ק אדמו"ר שליט"א: "מ'זאל מכריז זיין אַז משיח קומט" [= שיכריזו שמשיח בא!!]

אחר שהכריזו הנ"ל – פנה כ"ק אד"ש לילדים ורמז לנגן "ווי וואַנט משיח נאָר".
(מעובד בתרגום חפשי משיחת ש"פ נשא ה'תשמ"ב - בלתי מוגה)

(26) שופטים יט, ח.

(27) רש"י שם.

(28) ד"ה אל תצר את מואב (ע' 6 ואילך).

(29) אור ל"ב סיון – במאמר ד"ה וידבר אלקים ג'.

(30) הושע ו, ב.

(31) נסמן בלקו"ש חי"א ע' 8 הע' 3.

(20) אבות פ"א מ"ג.

(21) ס"נ ואילך (בהנחה שי"ל ע"י "ועד הנחות

התמימים").

(22) פ"ה מ"כ.

(23) כתובות פד, ב. טושו"ע חו"מ רסכ"ה.

(24) רמב"ם הל' תשובה פ"ז ה"ה.

(25) ריש ס"ה.

כוחו של כל אחד מישראל

מכיון שכאן מישראל הוא בדרגת "אלקים" (אלקים אתם), שפירושו "בעל היכולת והכחות כולם" (שו"ע או"ח ס"ה) – מובן, שכל יהודי נעשה בעל-הבית על מציאות העולם כולו, ולכן, כאשר אומר "דאלאי גלות" (הלאה הגלות) – אזי תיכף ומיד באה הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו!

ובפרט כאשר אמירת "דאלאי גלות" היא בלשון עמי הארץ – לשון המובן לכל, גם לאלו שיכולים לחשוב שמספיק הענין ד"מלכים אומניך ושרותיהם מניקותיך", אבל באופן שנמצאים עדיין בגלות, וצריך להתנהג באופן ד"דרשו את שלום העיר גו" – אזי אומרים גם להם: "דאלאי גלות"!

(משיחת ליל ערב חג השבועות ה'תשמ"ג - בלתי מוגה)

לפי העיתונים משיח כבר יכול לבוא...

נהגו פעם לומר אצל חסידים (בשמם של גדולים), שכאשר משיח יבוא, יכתבו אודותיו בעיתונים. אזי אודות משיח כבר כתבו בעיתונים כמה וכמה פעמים, ואם-כן גם מניעה ועיכוב זה הוסר כבר, ומשיח יכול כבר לבוא...

(תרגום חפשי משיחת אור לג' סיון ה'תשל"ט - בלתי מוגה)

בנוגע לפועל – יחגגו עתה השמחה דשמחת-תורה

ובנוגע לפועל – יחגגו עתה השמחה דשמחת, והעיקר – שלא יהי' מקום לתמיהה לשמחה זו מה עושה?!... כיון שתיכף ומיד ממש באה הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו. ובפשטות – ש"בנערנו ובזקנינו גו' בבנינו ובבנותינו", נשמות בגופים, "חלק אלקה ממעל ממש", בגוף גשמי שיכולים למששו בידים, גוף בריא ושלם, עם חוש המישוש בריא ושלם, ביחד עם כל צדיקי עולם, ונשיא דורנו בראשנו, תיכף ומיד ממש.

[כ"ק אדמו"ר שליט"א התחיל לנגן ניגון הקפות לאביו הרלווי"צ ז"ל, ועמד מלא קומתו ורקד בשמחה רבה ועצומה]

(משיחת ש"פ נשא, ט' סיון ה'תש"נ - בלתי מוגה)

מוקדש

ליזכות הרה"ת יוסף יצחק בן רייזל פרומא וזוגתו חיה מושקא בת מרים שיחיו וילדיהם רחל בת חיה מושקא, לאה שרה בת חיה מושקא, וישראל רחמים בן חיה מושקא שיחיו ולזכות הנא לאה בת חי' רחל, עדינה בת חי' רחל, מרים בת חי' רחל, וצבי בן חי' רחל שיחיו

ליזכות ר' ברוך אהרן בן ברניא סלאווא וזוגתו רייזל פרומא בת חי' רחל שיחיו

מה דינו של גלית הפלשתי לפי חוק השבות?

תרגום חפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"

א. אך הקב"ה צוה שיכתבו את מגילת רות ויקראו אותה בכל שנה ושנה, ויקחו ממנה את ההוראה, וכדי ללמוד ממנה הוראה לא זקוקים לראש כמו המהר"ם שי"ף וכו', אלא ההוראה היא פשוטה (ובפרט שענין זה נרשם בתנ"ך, שמזה מובן יותר שיש ללמוד מכך את ההוראה לימינו אלה, כפי שהגמ' אומרת במגילה "נבואה שהוצרכה לדורות נכתבה ושלא הוצרכה לדורות לא נכתבה"):

היו שני אחים שהתחתנו עם גויות, ואיזה גויות? – אומר המדרש (רות רבה ב, ט) שהן היו הבנות (או הנכדות (ראה יפה ענף שם)) של עגלון מלך מואב, היחוס והגדולה הכי חשובים שישנם, ושני גויות אלו באו לחמותן ("צו זייער שוויגער") ואמרו, שללא הבט ע"כ שהן בנותיו של עגלון מלך מואב, אעפ"כ הן יודעות מארץ הקודש, וכיון שהן התחתנו עם יהודים [במילא חל עליהן חוק השבות...] ויש להן את הזכות לקבל חלק בארץ ישראל, ואשר על כן, הן מותרות על כל הדברים הטובים שיש להן במואב, והן מוכנות לילך בחוסר-כל לארץ ישראל, אף שאז עדיין לא היתה "סוכנות" ולא חילקו דירות, אכילה ושתי' וכו'. וכפי שרואים מהסיפור במגילת רות גופא, שרות הוכרחה לילך ולקט שכחה ופאה, וללא זה לא הי' לה ולנעמי מה לאכול, ואעפ"כ הן הסכימו לסבול ("אויסגערסען ווערן"), העיקר ללכת לארץ הקודש ולהיות יהודים, בלי ויזה וללא קבלת פנים.

ואדרבה, הי' להן ההיפך מקבלת פנים, שהרי אמרו עלי' "הזאת נעמי", ואעפ"כ הן היו מוכנות לסבול את כל הזלזולים והבזיונות העיקר להתגיייר משום שבעליהן היו יהודים ועוד מילדי השופטים, שזה הי' יחוס גדול, ועל כן גם הן רצו להיות יהודיות.

ב. מספרת לנו מגילת רות, על שני אופנים בגישתן אז אל היהדות:

רות אמרה "באשר תלכי אלך באשר תליני אלין וגו'", ורואים מה יצא ממנה אחר-כך – דוד המלך.

ואילו גישתה של ערפה היתה שונה, ועל כן רואים מה יצא ממנה – גלית הפלשתי. ומובן, שבאם היו מקבלים את גיורה של ערפה כפי שהי' רצונה וללא שום תנאים, הי' יוצא ממנה מה שיצא אח"כ (גלית), ואזי הוא הי' מבין בני' [. . .] שאז הי' הרבה יותר גרוע. ולכאורה, הרי חוק השבות עמד לצידה של ערפה והיא הסכימה להיות יהודי', ובכל-זאת בגלל שלא קיבלה לעדת ישראל, יצא היתרון שגלית נולד בין הפלשתים, ובמילא כשהוא הגיע להלחם עם מערכות ה' [ולא רק עם מערכות ישראל], אזי בני ישראל ידעו שמדובר כאן בשונא שלהם, והוא לא שמר זאת בסוד אלא כולם ידעו שהוא פלשתי, ושאל הכריז אשר מי שילחם בגלית יקבל שכרו וכו'.

משא"כ אם היו מקבלים את ערפה, וגלית הי' מבין היהודים גופא, אזי אף אחד לא הי' יודע שהוא שונא, ולא היו יודעים כיצד להשמר ממנו.

ג. והנה, בזה מובן החילוק שאנו רואים כאן, אשר מרות יצא דוד ומערפה יצא גלית – דלכאו', מהו ההבדל ביניהם?

ופשוט הדבר: אצל רות הי' גיור כהלכה, ולכן היא אכן נקראת רות "שממנה יצא בן שריוה להקב"ה בשירים ותשבחות", משא"כ ערפה שרצתה להכנס לעם היהודי רק עם "פיסת נייר", אזי ממנה יצא גלית. ודוד שיצא מרות ניצח את גלית שיצא מערפה עם כמה אבנים קטנטנות בלבד.

ובזה גם מבינים את כחו של דוד המלך.

דלכאו', זה דורש ביאור: מדוע הוא הי' זקוק אפי' לאבן קטנה, הלא הקב"ה עמד לצידו, וא"כ הרי זה יכול הי' להיות למעלה מדרך הטבע לגמרי, ללא צורך אפי' בזריקת אבן קטנה? אלא שהקב"ה רוצה שזה יהי' בדרך הטבע, ולכל-הפחות שתהי' לזה אחיזה בטבע, ולאחרי שעושים אפי' אחיזה קטנה בדרך הטבע אזי הקב"ה עוזר.

אמנם, מהיכן הי' לדוד את הכח לעשות זאת? – אלא שזה נבע מהעובדה שרות התגיירה בגיור כהלכה, לכן הוא הי' יכול לעשות את כל התלוי בו, לזרוק אבן קטנה וכו', ואת השאר הקב"ה כבר פעל.

ד. אך במה דברים אמורים, כאשר גלית נמצא בצד השני (של השונא), אבל אם הי' מכניסים את ערפה לתוך בני ישראל, הרי גלית הי' גדל בין יהודים, ובזה הי' מכניסים גייס חמישי בין בני ישראל בלי לדעת מתי הוא יעשה צרות וכו', וא"כ הכנסתה של ערפה לעדת ישראל היתה מביאה סכנה הכי איומה לכלל ישראל.

לכן, כאשר ערפה חזרה לגילולי בית אבי' אף אחד לא עשה כלום למנוע אותה, ונעמי לא הכתה אותה וכו' וכו', היות ואם הי' מכניסים אותה לעם ישראל זה לא הי' לטובתם, אע"פ שנעמי היא מל' נעימות וחסד, וא"כ הרי היתה צריכה להביע נעימות וחסד ולהכניס את ערפה בין בני' אבי' אלא מזה למדים שאדרבה: מצד הנעימות גופא צריך להיות הסדר שלא לשכנע גוי להתגייר, ואדרבה.

ויתירה מזו: לכאורה, היות ואומרים ש"מכאן למדו רבותינו" את כל פרטי הדינים דגירות, הרי נעמי לא היתה אמורה לדעת את כל פרטי דיני הגירות, וא"כ היא היתה יכולה לנטות להכניסה לעם ישראל, ובפרט שאשה היא רכה בטבעה והרי מדובר על כלתה שהם חיו יחד כעשר שנים ועברו יחד את כל הדברים, בכו יחד, התנשקו יחד, היו יחד הן בזמנים הטובים והן בזמנים הרעים, אעפ"כ אומרים שבאם היא היתה מגיירת אותה בגלל גישה כזו הרי היתה זו צרה לכל העם היהודי.

(משיחות יום ב' דחה"ש ה'תשל"א – בלתי מוגה)

מוקדש לזכות

ורד שמחה בת שרה

להצלחה רבה בכל – בגשמיות וברוחניות

נדבת מהיטבאל יזמות

קבלת התורה בשמחה...

בהמשך לחג השבועות, הבאנו (בע' 15-14) צילומים (מוקטנים) נדירים מהגהת "כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על שיחת יום ב' דחג השבועות ה'תשט"ו, כפי שנערכה להדפסה בבטאון חב"ד

(נדפסה בבטאון חב"ד גליון י"א ע' ו' ואילך. ובשיחות קודש תשט"ו (הוצאת תשס"ג) ע' 243)

להלן פענוח רוב הצילום שלפנינו (הכתי"ק – בא בהדגשה):

א. לפני עשר שנים, תש"ה, ספר הרבי:

היו ה' חסיד זקן אחד ושמו ר' פרץ בעשינקאוויצער שהי' עוד אצל הרבי מהר"ש. פעם אחת, בעת היותו ב"יחידות" אצל הרבי מהר"ש, טען שהוא כלי מלא בושא וכלימה. אמר לו הרבי מהר"ש: בכדי להרגיש זאת – צריכים להיות בעל מדריגה. וצוה שיאמר כל יום תהלים בבכיות.

הרבי ספר שראה פעם את ר' פרץ בליובאוויטש, איך שאומר תיקון שבועות בבכיות. הרבי סיים באותה שיחה: למתן תורה צריכים ללכת בשמחה ובטוב לבב. – ברשימות השיחה היא כתוב הלשון ובתום לבב, אבל כפי המובן הרי זו טעות, וצריכים לומר ובטוב לבב, נו, שניהם הם דברים טובים ויהיו נא שניהם -.

ולכן ה' הרבי נוהג לומר כל פעם לשון הברכה לחג השבועות: "לקבלת התורה בשמחה ובפנימיות". והן אמנם הוא אמר ובפנימיות, אך הקדים לכך בשמחה, שעל ידי זה באה גם פנימיות.

ב. הרי עתה עוד לפני השקיעה, וזמן קצר זה שלפני השקיעה, יתירה מזו, הזמן שעד מעריב כשאומרים אתה חוננתנו, ויתירה מזו כל הזמן עד שנעשה הבדלה, הרי זה עוד יום-טוב וכל מה שלא הספיקו לעשות ביום-טוב יכולים לתקן במשך זמן קצר זה.

ולכן נהי' נא בשמחה, וכשנקבל את התורה בשמחה, יהי' זה הכנה גם לקבלת התורה בפנימיות, שמובנו שענין התורה יוחדר אצלו בכל עניניו. וכשענין זה יוקלט אצלו בפנימיות, לא תהיינה אצלו שום שינויים, בשום מקום ובשום זמן.

שזהו כל ענינה של מתן תורה, החיבור של מעלה ומטה, שכל עניני עולם מבלי הבדל, יוארו ויוקבע בהם אור התורה.

ג. ובזה נבין מה שמובא בגמרא "הכל מודים בעצרת דבעינן לכם". בפסח ובסוכות יש **אומרים אשר** מספיק או גשמיות בלבד או רוחניות בלבד. אבל ב"עצרת" מודים כולם דבעינן לכם, שזה צריך להיות בפנימיות, שכל עניניו יהיו חודרים בזה ולא רק בחג השבועות בלבד כי אם שיפעול גם כל השנה, ולא רק בשבתות ויו"ט, כי אם בחיי יום יום.

. . ה. ספר פעם הרבי, שרבנו הזקן אמר פעם תורה בעברו את שקלוב – ה' זה באותם הימים שרבנו הזקן ה' אומר תורות קצרות:

– "נשמות הן פנימיים, ומלאכים – חיצוניים".

שקלוב, היתה אז עיר שלא היתה שייכת לחסידות ותושבי' היו למדנים גדולים. ובשעה שרבנו הזקן אמר תורה זו, נהי' רעש בעיר. היתכן, איך מרשה אדם לעצמו לומר על מלאכים שהם חיצוניים? ותבעו להראות להם מקור בתורה על זה ודוקא בגליא דתורה.

רבנו הזקן המתין עד שהרעש יעבור ואחר כך אמר להם שזוהי גמרא מפורשת, ז.א. פסוק כפי שהגמרא מפרשת אותו.

כשהמלאכים ירדו למטה – אומרת הגמרא – היו נראים כמו שאוכלים, ז.א. שבאמת לא אכלו, הם רק הראו את עצמם כאילו הם אוכלים וזהו דרך התנהגותו של חיצון, שמראה דבר שבפנימיותו הוא לא כך. משא"כ בשעה שמשה רבנו עלה למרום, הרי לחם לא אכל, בפועל ממש, אם כי שהיתה יכולה להיות מציאות של נראה כמו שאינו אוכל, אך לאמיתתו של דבר הוא באמת לא אכל וזהו דרך התנהגותו של פנימי.

ו. ביאור תורה זו, נבין על פי המבואר בחסידות, שמלאכים הם מחיצוניות הכלים ונשמות – מפנימיות הכלים. ההבדל שבין פנימיות הכלים לחיצוניות הכלים הוא:

פנימיות הכלים מיוחדת עם האור שבתוכה, וענינה לקבל ולהתאחד עם האור. מאידך הנה חיצוניות הכלים ענינה להשפיע להזולת, והזולת מקבל על ידי חיצוניות הכלים.

וכשם שבכלים הרי זהו ההבדל בין פנימיות לחיצוניות כך גם בנשמות ומלאכים, הנלקחים מפנימיות וחיצוניות הכלים, שנשמות ששרשם מפנימיות הכלים מתאחדות והן דבר אחד עם האלוקות הנשפע בהן והמלאכים הם דבר מיוחד, מובדל.

נשמות ומלאכים שניהם הם שלוחים, מלאך הוא שליח שמשום כך נקרא הוא מלאך מלשון שליח, ועל נשמה כתוב גם כן הלשון שלוחו של אדם העליון כמותו, ואדם אדמה לעליון, אך יש הבדל בין שליחות הנשמה לשליחות המלאך, נשמה נעשית דבר אחד עם שליחותה ז.א. עם הענין האלקי הנשלח ונשפע על ידה ומלאך הוא מציאות בפני עצמו, מובדל משליחותו. **אם שבטל לשליחותו.**

וכפי שדובר במאמר, שמלאכים הם בעלי חומר וצורה, חומר זהו מציאותו וצורה היא הביטול, הרי ה"צורה" היא מציאות נוספת על מציאותם העצמית משום שמציאותם הוא החומר, רק שבהם ישנו דבר נוסף שזהו הביטול וקיום השליחות.

וזהו מה שדובר במאמר הקודם (להבין ענין מ"ת, בליל א' דחה"ש) בהבדל שבין מרכבה של מלאכים למרכבה של נשמות, שהמרכבה של מלאכים, הגם שמרכבה זוהי ביטול, הרי זה רק בבי"ע אבל לא באצילות כפי שמובא הלשון בפרד"ס והאריז"ל (הקדמת פע"ח בסופה) – וכפי הנראה לשון זה הוא עוד מקדמונים - מי נתן מלאך באצילות, משום שאצילות היא אלקות, ושם אין מלאך, שהוא בעל חומר וחומר הוא ישות, כי אם רק בבי"ע שם הוא נמצא.

משא"כ נשמות נמצאות גם באצילות ככתוב האבות הן הן המרכבה, שזהו מרכבה דאצילות, וכן גם בשבטים, ששם עלו שבטים שבטי י-ה, שזהו באצילות, וענין זה הוא בכל הנשמות, שלכן אומר כל יהודי, נשמה שנתת בי טהורה היא. וזהו קודם ל"אתה בראת יצרת נפחת" בי"ע.

קמץ משיחת כ"כ אדר"ר שלי"א - יום ב' החג השבועות והמ"ו
תורגם ונערך לידים בידי חנוך גליצנשטיין
"הנהגה בלתי סדוקה"

א. לפני עשר שנים, משה, פטר הרבי;
חיו ה' תש"ד וכן אהרן ושמו"ר פ"ן בעשי' נקבצו לצער שהי' עוד אצל הרבי
מחר"ל. פעם אחת, בעת היותו ב"הידות" אצל הרבי מחר"ל, טען שהוא כלי מלא
בושא וכליטה. אמר לו הרבי מא"ש בכו"ל להר"ש וזהו "צריכים להיות בעל סרירי
וצוא שיאמר כל יום תהלים בבכי"ו.
הרבי פטר שראש מעם את ר' פ"ן בלי ובאנוי"ש, איך שאמר חיקון שבועות
בבכי"ו.

הרבי פ"ים באותה שיחה; לסמן תורה צריכים ללכת בשמחה ובטוב לבב. ברשימו
השיחה היא כתוב הלשון ומתוס' לבב, אבל כפי אמון הר"י ופ"ן פעות, וצריכים לומר
בכמה לבב, נו, שניהם הם דברים טובים ויחיו גם שניהם.
ולכן ה"י הרבי נהג לומר כל פעם לשון הברכה לחג השבועות; "לקבלת התורה
בשמחה ובפנימיות". והן אמנם הוא אמר בפנימיות, אך הקדים לכך בשמחה, שעל יו
זה באה גם פנימיות.

ב. הרי עתה עוד לפני השקיעה, וזמן קצר זה שלפני השקיעה, יתירה מנו, הזמן
שעדי מעריב כשואר"ם אתה חוננתנו, ויתירה מנו כל הזמן עד שנעשה הבדלה, הרי
זה עוד יום טוב וכל מה על שלא הספיקו לעשות ביום טוב יכולים להקין במשך זמן
קצר זה.

ולכן נהי' גם בשמחה, וכשנקבל את התורה בשמחה, יא"י זה הכונה גם לקבלת
התורה בפנימיות, שמוכנו שענין התורה וחדר אצלו בכל עניניו. ובשע"ן זה יוק
אצלו בפנימיות, לא החי"א אצלו שום שינויים, כיום מיום ובשום זמן.
שזהו כל ענינו של פתח תורה, החיבור של מעלה ומטה, שכל עניני' עולם סבלי
הבדל, יארו ויזקקו בהם אור התורה.

ג. ובוה גבין מה שמוצא בגמרא "הכל מודים בעצרת דבעינן לכח", בשמח ובטובות
ממיק או נשחיות בלבד או רוחניות בלבד, אבל בעצרת" מודים כולם דבעינן לכח,
שזה צריך להיות בפנימיות, שכל עניניו יחיו חדושים בזה ולא רק בהג השבועות
בלבד כי אם שיפעל גם כל השנה, ולא רק בשבתות ויו"ט, כי אם בחיי יום יום.
הרבי אמר פעם בהתעודות שאותה שעה חסידות שלומדים צריכים לחלקה לכל
עשרים וארבעה שעות היום, שבכל שעת ה"י ניכר שזהו "הודי הלומד חסידות,
וכשם שזהו בחורה החסידות במ"ס, כך גם בכללות התורה, שתורה צריכה להחדר
אוהו בכל הענינים במשך כל המע"לעה, כמוצא ברמב"ם שחכם צריך שיהי' ניכר
בהילוכו כו' ומונה שם עשרה דברים המקיפים כל חיי האדם.
שזוהי התורה של פתח תורה. תורה התלכשה בפנימיות ונתנו אוהה לגשמות בגופ
דוקא, וכאן למסח דוקא, משום שתורה תובעת לברר כל הענינים הגשמיים, ומקודם
מברר הוא את גופו וזהו גשם בהמ"ס שלו וזהו כן את חלקו בעולם. והט"ר בזה הוא
לא בדרך דתי' ושבירה, כי אם בדרך בירור דוקא, כסאמר הבעש"ט על חמסוק קצוב
העווב עמו.

2.
אורח
26

ד. (כ"כ אדר"ר שלי"א צוה לנגן ואמר את המאמר ד"ה וירד חוי"י על הר סיני.)

ה. פטר מעם הרבי, שרבנו חזקן אמר פעם תורה בעברו את שקלוב ח"י זה באותה
הימים שרבנו חזקן ח"י אומר תורות קצרות על גשמות חן פנימיים, ומלאכים
איצוניים".

שקלוב, היתה אז עיר שלא היתה שייכת לחסידות ותושבי"ה חיו למדנים גדולים
ובשעה שרבנו חזקן אמר תורה זו, נהי' רעש בעיר. היחזק, איך מרשה אדם לעצמו
לומר על מלאכים שהם איצוניים? ותבעו להראות להם מקור בתורה על זה ודוקא בגליא
דתורה.

ז. רבנו חזקן הסתין עד שהרעש יעבור ואחר כך אמר להם שזוהי נסרא מפורשת,
ז.א. מסוק כפי שהמשה אמר.

כשתמלאים ירדו לכם "אומרת קמרה" היו גרשים כמו ששוכלים, ו.א. שבתאם לא
 אכלו, אם רק שיצו את עצמם כאילו הם אוכלים וזהו דרך התנהגותו של ה"צון, שבתאם
 דבר שבמניס'ו זהו לאו לא כך, מש"כ בשעה ששמה רבנו עלה למסו, ארי לספ' לא אכל,
 בשל פס, אם כי שהיח' כולה לא'וה מצ'אוה של משה כמו ששינו אוכל, אך לפמ'תו
 על דבר אום בשרא לא אכל וזהו דרך התנהגותו של פניס'.

ע"י הצולח

ו. ביאור תורה זו, נבין שהיא בעצמה בהס'רות, ששלאכ'ם הם מצ'ונות הכלי
 ונשמות - ספניס'ות הכלים. ההבדל שבין פניס'ות הכלים להצ'ונות הכלים הוא:
 פניס'ות הכלים מ'וצאת עם האור שבתוכה, וענינה לקבל ולהאחד עם האור.
 מ'ירך הנה מצ'ונות הכלים ענינה להשפיע להולת, והצ'ונות מקבלת על ידי
 הצ'ונות הכלים.

ו.א. בענין האור כפי שהוא נשפע אל חולת שהוא על ידי הכלים דוקא, חרי' פניס'
 הכלי מתאחד עם החפץ עם האור הנשפע. והצ'ונות הכלי היא דבר מובדל מסנו, שנו
 שענינה הוא להשפיע לתולת.

הצ'ונות

וכשם שבכלים חרי' זהו ההבדל בין פניס'ות להצ'ונות כך גם בנשמות ומלאכ'ים,
 הנלקחים מספניס'ות והצ'ונות הכלים, שנשמות הנשמות מספניס'ות הכלים מתאחדות והן
 דבר אחד עם האלקות הנשפע בהן והמלאכ'ים הם דבר מיוחד, מובדל.
 נשמות ומלאכ'ים שיהא הם שלוח'ים, מלאך הוא שליח ששמום כך נקרא הוא מלאך
 שלשון שליח, ועל נשמה כתוב גם כן הלשון שלוחו של אדם העליון כמותו, ואדם אדם
 לעליון, אך יש הבדל בין שליחות הנשמה לשליחות המלאך, נשמה נעשית דבר אחד עם
 שליחותה ו.א. עם ענין האלקי הנשמה נשפע על ידה ומלאך הוא מצ'אות בפני עצמו,
 מובדל משליחותו.

הצ'ונות והמלאכ'ים

וכפי שדובר במספר, ששלאכ'ים הם בעלי חומר וצורה, חומר זהו מצ'אות וצורה ה'
 הביסול, חרי' הצ'ונות היא מצ'אות נוספת על מצ'אותם העצמית משום שמצ'אותם הוא
 החומר, רק שבחם ישנו דבר נוסף שהוא הביסול וקיום השליחות,
 וזהו מה שדובר במספר הקודם (להבין ענין ס'ת, בליל א' דהאש) בההבדל שבין
 סרכבה שבמלאכ'ים למרכבה שבנשמות, שהמרכבה של מלאכ'ים, הגם שמרכבה זוהי ביסול,
 זה רק בבי'ע אבל לא באצ'יות כפי שמובא הלשון במרדכי וכפי הנראה לשון זה הוא

עוד מקדמוני'ם מ'י מלאך באצ'יות, משום שאצ'יות היא אלקות, ושם אין מלאך,
 שהוא בעל חומר וחומר זהו שליח, כי אם רק בבי'ע שם הוא נמצא.
 מש"כ נשמות נמצאות גם באצ'יות ככתוב האבות הן הן המרכבה, שהוא מרכבה
 דאצ'לות, וכן גם בשבטים, ששם עלו שבטים שבטי ייח', שהוא באצ'יות, וענין זה הוא
 בכל הנשמות, שלכן אומר כל ה'נוד', נשמה שנתת בי' מתורה היא. וכן קודם די'.

נבונע לעבודתו:
 "חוד" צריך לקיים מצות בלי פניו נשמות ואף לא מפת פניו רוחניות קבלת
 שר, וגם לא אפילו לשם הסגולות הנמצאות במצות שכל מצוה ומצוה יש לה כחה וכחה
 סגולות מיוחדות מה שהיא פועלת, כי אם צריך הוא לקיים מצוה משום שזהו רצון העלי
 ככתוב: אילו נצטוו'נו לחשוב עצים, שבה אין שום קבלת שר ושום סגולות חרי' גם כ
 היו צריכ'ים לקיים בקבלת עול.

לקיים מצוה משום סגולות'יהן או קבלת השכר חרי' זה סדר של תצ'ון, תצ'ון אינו
 מסור כל כולו לענין, ובשעה שישנה דבר אחד חשוב הוא על דבר שני, הוא אמנם קיים
 את המצוה אבל בפניס'ותו הוא אינו כאן, חשוב הוא אז אדות קבלת שר. מש"כ פניס'
 הוא כמו שארבי' (מהורש"ב) נ"ע אפי', כשפניס'י עושה משתו חרי' הוא מסור כולו לענין,
 מבלי לחשוב וטבלי השאר מקום לדבר אחר.
 וזהו ענינה של תורה קצרה זו ששמרה רבנו הזקן, נשמות הן פניס'יות, כי נלקחו
 מפניס'יות ומתוהן הוא אלקות, מחוזה היא, משום שחב"ת אשר נשעת מתן תורה אנכי הו'
 מלקיך, כותך וחי'תך, ובמילא לא צריך לענין אומב שום דבר'ים אחרים וצריך הוא לקי
 רצון העליון בקבלת עול, משום שזהו רצון העליון.

ג. כזה נבין הסובב במדרש על הכתוב לסח היצודין היים נבנוגים חחר חסד אלקים

X
 X
 X

X

וזהו
 תצ'ון
 תצ'ון
 תצ'ון

מוקדש לעילוי נשמת

ר' יהודה ב"ר צבי הירש ע"ה סטראל - נפטר ביום כ"ז אלול

ולע"נ זוגתו טשרנא גיטל בת ר' יעקב ע"ה - נפטרה ביום ה' טבת

יה"ר שתיכף ומיד יקוים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, בנאולה האמתית והשלמיה

נדבת בנם - יבלחט"א - הרה"ח שמואל סטראל ומשפ' שיחיו

מוקדש
לכ"ק אדמו"ר שליט"א
מלך המשיח
מהרה יגלה אכיו"ר

לעילוי נשמת

ר' נתנאל ב"ר אפרים ע"ה נסים
נפטר ביום ט"ז סיון ה'תשס"ה
ת. נ. צ. ב. ה.
ולזכות

זוגתו מרת דבורה בת אסתר תחיל' נסים
לאורך ימים ושנים טובות עד ביאת
גואל צדק, ומתוך בריאות הנכונה
*

נדפס ע"י ילדיהם

ר' עמוס וזוגתו מרת רישא שיחיו נסים
ר' אפרים וזוגתו מרת מריטה שיחיו נסים
ר' דוד וזוגתו מרת אורה שיחיו בורק

נדפס לעילוי נשמת

ר' אפרים יונה ב"ר אורי אהרן יואל ז"ל זיסק

ולע"נ מרת **חי' רחל בת ר' פנחס זליב ז"ל**

ולע"נ ר' **מאיר ב"ר צבי הירש** ע"ה ולע"נ ר' **פנחס זליב** ב"ר **יצחק** ע"ה

ו"הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, ולזכות כל משפחותיהם שיחיו – לשפע ברכות עד בלי די